I

Ще про Катю з Вінниці.

У Каті двоє діток: Андрійко й Софійка. Коли я Софійку вперше побачив, вона ще не ходила до школи. Отакий собі пуп'янок, до всього страшенно цікавий.

Я їй у подарунок привіз свою книжечку: "Блакитна дитина". Найбільше вразив її в тій книжечці епізод, коли Толька Дімаров, учень п'ятого класу, проковтнув живе жабеня. Взяв те жабеня до рота, щоб полякати дівчат-однокласниць, а тут завуч, що його діти найбільше боялися:

— А чого в тебе щоки наче м'ячі?

Толька з переляку те жабеня і проковтнув.

Тож, коли другого року ми приїхали в гості до Каті й Тараса Ткачуків, Софійка одразу ж у мою руку вчепилася:

— Побігли!

— Куди, Софійко?

— Я знайшла місце, де отакенні жаби стрибають. Упіймаємо найбільшу (дитячий максималізм!), і ви її ковтнете.

Що мав робити — пішов. Не розчаровувати ж дитину.

А Софійка, добра душа, ще по дорозі:

— Ви ж її не жуйте, бо їй дуже болітиме. Отак проковтніть.

Ішов і молив всіх на світі богів, щоб поміж отих жаб величезних трапилася хоч одна дрібнесенька жабка. "Не помреш,— втішав я себе подумки.— Французи ж он щодня їдять — не вмирають".

— Немає,— сказала, ледь не плачучи, Софійка, довівши мене до болота.

— То їх, Софійко, хтось поперед нас поковтав.

Так і поїхав, не поласувавши жабою.

II

А це, сміючись, обізвалася з Вінниці Катя (Софійка вже пішла до першого класу):

— Ви знаєте, що Софійка на уроці заявила?.. "А мій родич, письменник Дімаров, живі жаби ковтає!"

III

Реклама! Братове письменники, зеленійте од заздрощів!